

gen ændring af reglen om, at bygge- og anlægsarbejder ikke må påbegyndes, medens klagefristen på 4 uger løber; ansøgeren må vente i denne periode og se, om klage indgives.

Såfremt klage indgives, kan det derimod forekomme belastende yderligere at skulle afvente udfaldet af sagens behandling i klageinstansen — en behandling, som afhængig af sagens karakter, kan trække længe ud.

I den forløbne tid efter lovens ikrafttræden har det i en række tilfælde vist sig, at den forsinkelse med igangsætningen af et byggeri, som en klagesags behandling kan forårsage, har været unødvendig og dermed urimeligt belastende for ansøgeren. Som eksempler kan nævnes situationer, hvor en foreløbig sags gennemgang ikke rejser væsentlig tvivl om selve virksomhedens hensigtsmæssige placering; men hvor der i givet fald alene forventes at blive tale om en justering af vilkårene. Endvidere kan peges på tilfældet, hvor sagen drejer sig om en mindre udvidelse eller ændring af en eksisterende virksomhed. Forsinkelsen kan opfattes særlig uacceptabel i sådanne tilfælde, når afgørelsen alene er påklaget af virksomheden.

På baggrund af disse erfaringer med den nugældende bestemmelses virkninger i praksis, foreslås der derfor ved et nyt stk. 4 åbnet mulighed for, at klagemyndigheden *under en klagesags behandling* kan meddele tilladelse til påbegyndelse af byggearbejder m. v.

En tilladelse vil alene kunne meddeles, når særlige omstændigheder taler herfor. Der tænkes herved f. eks. på tilfælde, hvor virksomhedens muligheder for at opfylde indgåede kontraktlige forpligtelser påvirkes særligt ugunstigt af forsinkelsen, således at denne bevirker et ekstraordinært stort tab.

Det er herudover en forudsætning for at meddele tilladelse, at klagemyndigheden på grundlag af en vurdering af sagen skønner det ubetænkeligt ud fra miljømæssige hensyn at fravige lovens hovedregel.

Adgangen til at ansøge klagemyndigheden om tilladelse efter stk. 3 er foreslået begrænset til tilfælde, hvor der rent faktisk indgives eller er indgivet klage over selve afgørelsen i sagen enten af ansøgeren eller andre. Dette skyldes, at klagemyndigheden for at kunne vurdere en ansøgning om tilladelse til påbegyndelse af byggeriet må være i besiddelse af de nærmere oplysninger, som foreligger eller skal tilvejebringes som led i behandlingen af en klagesag, jfr. § 73.

I forbindelse med lovforslagets udarbejdelse har Kommunernes Landsforening henstillet til overvejelse, om afgørelser om tilladelse til påbegyndelse af bygge- og anlægsarbejder kunne træffes af de

kommunale myndigheder. Da det principielt synes mindre rimeligt, at disse afgørelser træffes af de samme myndigheder, som meddeler godkendelse af den pågældende virksomheds etablering m. v., har miljøministeriet ikke fundet en sådan løsning hensigtsmæssig.

Da formålet med bestemmelsen i stk. 4 er at åbne mulighed for iværksættelse af bygge- og anlægsarbejder, inden klagemyndighedens afgørelse foreligger, forekommer det ikke hensigtsmæssigt, at afgørelser om tilladelse til iværksættelse af bygge- og anlægsarbejder skulle kunne behandles i to instanser. Da en behandling i to instanser i øvrigt ville indebære en ikke uvæsentlig administrativ belastning, foreslås det, at klagemyndighedens — hvilket i altovervejende grad vil sige miljøstyrelsens — afgørelse er endelig.

Visse mindre bygge- og anlægsarbejder, f. eks. i forbindelse med tilladelser til tilslutning til offentlige spildevandsanlæg eller til etablering af nedsvinningsanlæg og samletanke til husspildevand bør dog helt være undtaget fra begrænsningerne i stk. 3, og der er derfor i stk. 5 stillet forslag om, at ministeren kan fastsætte nærmere regler herom. En stor del af disse tilladelser berører kun ansøgeren og påklages ikke.

Ved forslaget til bestemmelsen i stk. 6 har man ønsket at præcisere det efter almindelige forvaltningsretlige regler gældende princip om, at klagemyndigheden ikke er afskåret fra at afslå eller ændre en påklaget godkendelse eller tilladelse, selv om der efter tilladelse i medfør af stk. 4 eller regler fastsat efter stk. 5 er iværksat bygge- og anlægsarbejder. Det er således afgørelsens adressat, der selv må bære risikoen og ansvaret for, at endelig godkendelse eller tilladelse opnås, og der kan ikke blive tale om erstatningsansvar for vedkommende myndighed, såfremt et projekt kræves ændret eller en godkendelse eller tilladelse afslås.

Den nugældende bestemmelse i § 72, stk. 3, er ikke optaget i reglerne om klage til miljøankenævnet, jfr. lovens kapitel 12, og der tilsigtes ikke ved nærværende lovforslag nogen ændring heri.

Til nr. 6 (§ 83).

I praksis har man i tilfælde, hvor virksomheder har iværksat bygge- og anlægsarbejder i strid med bestemmelsen i § 72, stk. 3, rejst straffesag for overtrædelse af miljøbeskyttelseslovens § 35. Da der har været rejst tvivl om denne fortolkning af miljøbeskyttelsesloven foreslås det, at straffebestemmelsen kommer til at indeholde en udtrykkelig bestemmelse om straf for overtrædelse af § 72, stk. 3, 1. og 2. pkt.